

Fa una entremaliadura cada setmana

ANY 1.er • BARCELONA, 3 DESEMBRE 1904 • NÚM. 49

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

—Ho veyeu ja tan petit
com s'ha de guanyar la vida?
Donchs preneu exemple d'ell
per' saber lo qu'es el viure.

Per Sant Andreu pluja o neu o fret molt greu. Així se diu perque així passa, y a fé qu'aquest any sembla que s'hi vulga lluhir; la neu, per ara no l'hem vista pel plá, pero'l fret, sí; puig a montanya sembla que ja s'hi ha ensenyorit de valent, ab això, pot ser sí que será veritat alló que diuhen: que si l'estiu es molt calurós, després l'hivern se fá sentir de debó. Així, donchs, no hi ha com vos deya, que quan fa mal temps, lo millor medi de distréurervos es estarse a casa y allí, en familia, contarne alguna d'aquellas del temps de la picó, que fassi riure; així un no perilla d'encostiparse; perque ja's diu: *Bó es l'aná, pero millor a casa s'está*, sobre tot quan fá fret.

Endemés ¡quina professó la del diumenge passat ab motiu del cinquantenari de la proclamació del dogma de María Inmaculada! Sabeu qu'es de las pocas qu'hi vist qu'hi han anat més personas, ¡Manoy! si semblava qu'hi anés tot Barcelona! Per això no es d'extranyá, perque com que ja vé de molt antich la devoció a la Puríssima en nostra ciutat, puig ja en lo sigle XII se celebrava aquí aquesta festa de la Mare de Deu, de modo que la confraría dedicada a la seva advocació, com qu'era reyal entre'ls seus confrares, a més del Monarca de Catalunya y dels Concellers de Barcelona, s'hi allistava lo més granat de la noblesa catalana, y així, donchs, se feyan unas festas per la Puríssima que ja'n deyan lo *Corpus* d'hivern.

Com qu'es cosa que 'm penso vos agradará, la setmana entrant, si Deu ho vol, ja vos ne contará alguna cosa més d'aquesta festa vostre amich,

EN PATUFET

Al Novembre...

Pagés enderrerit, ¿per qué are llauras?
¿t'ha dominat tal volta la peresa?
Mira los camps de tos companys del poble
com ratllan de verdor planas y feixas;
las llevors que en los sochs van soterrarne
la crosta del terrer arreu reventan
y miran dès la llar, ahont se cargolan
las flamas que'ls tions ardents ne llensan,
de la tardor la nuvolada fosca,
tranquils y ben tranquils, y sens temensa
de que malmeti los sembrats qu'en hora
oportuna van fe abundosa sembra.

Mes tú, pagés, que sols te divertias
en seguir dels voltants firas y festas
estimant més que la dels bous, amiga,
la del ample envelat, gentil parella,
no vagis are al tros pera sembrarne
las llevors que al graner los cuchs te
[menjan,
ja que fora are lo sembrar debades,
y escolta lo refrá ple de sabiesa
que diu ab veu ben clara que *Al No-*
[vembre
qui no ha sembrat, ¿ho sents? diu *que*
no sembre.
Segueix aquest consell y may rebutjes
escoltar las lliçons de la experiencia.
Fuig dels plahers y foragita'ls vicis,
y seguint los dictats de la conciencia
veurás en lo trevall, que sempre dona
lo cent per hú, honrosa recompensa.

MAGARRINYAS

Lo pobre

Tot esquenut y ab los ulls enterbolits caminava camí enllá del poble un xacrós captayre en cerca d'una almoyna y un recó d'estable hont passar la nit.

Caminava ab aquella indiferencia que camina lo náufrech de la vida que té la pell curtida de tempestas, desprecis y calumnias; pero axó sí, encar tenía en son cor una alenada d'esperansa de trovar alguna persona que tingués quelcom de caritativa pera poguer véure a l'endemá la llum del sol naixent que li pronostiqués un'altre día de vida... perque al esser al crepuscle ¡qué se li endonava morir, vejent també las darreras llambregadas d'un sol que mort... si abdós morían a l'hora!

Al esser a la creu de terme, encar que'ls cops de la vida l'haguessen allunyat dels temples cristians, va sentir una veu molt fonda que per arrivarla a expressar, agenollat allí, li varen redolar duas llágrimas per sa cara polsosa y demacrada, duas llágrimas que's varen deturar a mitj camí perque la pols de sa cara las va xuclá a l'instant.

La primera casa que trová fou un hostal hont matelots y traginers n'hi feyan grangatzara. Totsa lo llarch d'una taula s'atipavan satisfets. Avans d'arrivar a la porta ja va sentir l'olor de las costellas a la brasa, va demanar almoyna, axó sí, per l'amor de Deu, pero un "Deu vos ampari, germá„ ab veu esgargamellada y ayguardentosa sortí del corro de la taula; lo pobre, ab prudencia, torná a insistir d'una manera que feya trencá'l cor... pero res, ningú respongué.

S'allunyá de l'hostal tot conformat, ¡quins germans que tenen los captayres!

Tot allunyantse, era tanta la fam que li recremava

la boca, qu'un cop se va tombar enrera pera veure si encare sentía l'olor a carn rostida. Seguí tot lo poble, y al sortir d'ell ja s'havía fet fosch y sols havía aplegat un rosegó de pá ressech com una pedra. Sens tenir res a la boca mastegava, mastegava d'ilusió... Y després de trencat ab una pedra 'l mos de pá, se'l va menjar. ¡Si feya l'efecte com si mengés serraduras!

Y després se'n aná a dormir dessota un pont, hont hi passava 'l tren.

¡D'almoyna y teulada no n'havía trovat a n'aquella vila!

¡Y pensar que a l'entrada de cada poble l'aconsolava aquesta idea y las més de las vegadas ne sortía desengaoyat!

VENTAFOCHS

Una medecina

Ab cinch céntims de paciencia
y trenta de voluntat
ho barrejas ab conciencia
y obtindrás en resultat
Dels pares lo bon apreci
y del mestre de la escola
lo camí honrat, lluny del neci
que busca sols fer tabola.
Y si vas seguint aixís
per lo mateix caminet,
tindrás amichs que t'estimin,
y entre ells al bon PATUFET.

JULI SALES

I Aquesta invenció, aplicada a ne'l *sport* dels patins,

Lo criat nou

Qüento

Donchs vetaquí que en un poblet molt petit hi havia un rector molt rapatani, molt estrany y maniátich, que s' havía compost pel seu ús particular, una especie de vocavulari en qué ell y los seus servidors eran los únichs que s' hi entenían. Pero una volta va darse'l cas de quedar sense criat, y al pendren un de nou va comensar a instruhirlo com feya ab tots los que prenía, y li va preguntar, senyalantli las casas properas:

—¿Com ne dius tú d'axó?
—D'axó'ls vehins.
—No; *los de més aprop.* ¿Y d'axó?
—Axó es l'aygua.
—No; es l'*abundosa.* ¿Y de axó?
—Axó es lo gat.
—No, home, es lo *mata ratas.* ¿Y d'axó?
—Axó es lo foch.
—No, tampoch, es lo *mata fret.* ¿Y d'axó?
—Axó, lo llit.
—No; lo *sant repós.* ¿Y á mí, com me dirás?
—Lo senyor rector.
—Ja veig que no ho sabs. Jo soch lo *seculorum.*

Y axís continuaren una bella estona ensenyantli 'ls mots nous que dit senyor rector tenía establerts a casa seva. No cal dir los entrebanchs que axó portava al pobre criat que per cada vegada que s'errava, rebía una repulsa que l'avergonyía devant de tothom, pero a la fi s'hi acostumá com succeheix ab totas las cosas del mon per dolentas que sigan.

Vétaquí que una nit, al gat que s'estava á prop del braser, se li va encendre la qua y esporuguit va arraulirse en lo llit del senyor rector, que's despertá esverat al veure que las robas s'encenían, y sens poguerse casi moure de vell qu'era, avisá'l criat perque ab los demés vehins l'aussiliessin.

Ab llestesa lo pobre criat sortí al pati y ab tots los pulmons cridá:

—Correu, *los de més aprop,* portéune de l'*abundosa,* que'l *mata ratas* ha posat *mata fret* al *sant repós* del *seculorum!*

Prou s' hi escarrassava cridant, pero ningú'n feya cas y tots los vehins ja comensavan a creures que s'havia tornat boig. Y ell vinga repetir:

—Correu, *los de més aprop,* portéune de l'*abundosa,* que'l *mata ratas* ha posat *mata fret* al *sant repós* del *seculorum!!!*

Quan ja estava prou esgargamellat y vejent lo rector

II si dons una relliscada
llavors patinas axins.

que'ls vehins no'n feyan cas, va suplicar al criat que per mort de Deu ho cridés a la seva manera perque la pell ja se li socarrimava.

Y tal dit tal fet; allavors tothom hi va anar ab galledas d'aygua, y ab un moment ho varen tenir arreglat. Y es cosa certa que desd'aquell dia en avant tot se va nomenar pe'l seu verdader nom en aquella casa.

Això us proba, amichs, que'ls que's volen distingir separantse de la corrent de las cosas, tart o d'hora ne pagan las conseqüencias.

MIRANIUS

***

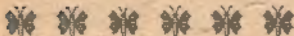
Los bens de l'home son tres:
salut, talent y honradés.

Lo dia que estará en moda
ser sabi y ben educat,
o tothom vestirá brusa,
o tothom vestirá frach.

Nostre *cráneo* es reduhit,
nostre cervell limitat;
pero ab tot y ser petit
l'home a dintre hi ha ficat
la idea del infinit.

Tres metalls curan la *anemia:*
lo *ferro*, quan es al cos,
l'*or*, quan es a la butxaca,
y quan es a l'honra, 'l *plom*.

J. LASARTE-JANER

Jo no sé si'm creureu si us dich que la ploma 'm cau dels dits al provar de fer aquets *titellas*. Y no es pas precisament de fret, no, que'l fret d'una manera o altra té remey; es perque no hi ha *pasta*, no hi ha argument; tot segueix ab lo mateix tó, esperant a veure qui donará la nota tan desitjada pera treurens de la monotonía actual.

Del Liceu no cal parlarne. S'entretenen ab las óperas *Il Trovatore* y *La Bohème*, una antiguitat la primera y un abús la segona, que ja ni'ls cegos las portan de repertori.

¿Qué fan al Catalá? La viu-viu, fins qu'encertin lo que buscan. Quan ja quasi 's *cremavan* ab l'obra *Joventut*, una ventada 'ls apagá 'l foch y... tornemhi altra vegada ab las antigors de *Lo ret de la Sila*, *Lo mestre de minyons*, etc.; la sort que dimars varen estrenar *Castell de fanch*, que no'n puch parlar per falta de temps.

Y si s'ha de creure aquell

refrá de que tot lo vell torna a ser nou, ara ab més motiu que may hi podém donar crédit, o sino llegiu los cartells: *Torquemada* ó *El poder del fanatismo*, *Las dos golfas* ó *Gigolette*, *Locura de amor* ó *Felipe el hermoso y Juana la loca*, *Los amores de una Reina* (sense la o), *La Corte de Napoleón*, y moltas altras ab un tuf de cánfora pera matar las arnas, que fan espurnejar los ulls per forsa.

Y no parlém del joch de comparsería: trets, fochs, crims, cavalls, desafíos, inquisicions y arguments tan enrevessats que prou arrivan a trastocar al pobre que s'hi aficiona, que'n surt ab un cap tan bullent de ideas, que prou un día o altre han de fer lo seu efecte ab alguna selvatxada de la que'n surt castigat lo just pel pecador.

¿Y no podrían arreconarse aquestas obras; es que hi ha empenyo en que's fassin, contra la voluntat progressiva de las corrents modernas? ¿Axís ha d'instruírse lo trevallador?

No's deuhen perdre per tothom tals espectacles; algun profit ne queda; mes no será pas aquest en bé de la humanitat.

¡S'han guanyat un diploma los que tals ideals protegeixen!

Y axó 'm fa recordar la exclamació d'aquell malalt que, gracias als *aussilis* d'un metje interessat, va complicarli de tal manera lo mal que després no sabía cóm sortirne.

Y va dirli lo malalt una volta fora de perill:

—Vosté si que s'ha guanyat una medalla, salvantme.

—Que hi vol fer, don Joaquím, los metjes tením molts enemichs en aquest mon.

—Y en l'altre també.

CRISTÓFUL

Sabiesa popular

L'hoste, com lo peix menut,
al cap de tres días put.

—

Si la enveja's tornés tinya
¡qué tinyosos que hi hauría!

—

Fuig de vent acanalat
y d'amich reconciliat.

—

Qui sembra en camí ral
pert lo gra y pert lo jornal.

—

En lo temps de la cucut
al matí moll y al vespre aixut.

—

Lluna tapada
boyra ó ruixada.

—

Si vols mula sense vici, ves a peu.

—

Gat y cunill son d'un mateix pel.

JOSEPH M.ª ALCALÁ

—Cuyti, senyor Serrahima
si vol una apuntació.
—¿Pagaré *crescuda prima?*
—Si fa ó no fa, *igual* que jo.

Capvespre de tardor

Lo sol rutilant
quan al llit s'ajoca
banya a l'horitzó
en tintas de rosa,
tintas de carmí,
de violeta y porpra.
L'Artista Suprém
al cel, en 'questa hora,
los més bells colors
hi aboca ab má pródiga.
¡Quants cops os he vist,
sortint de la escola!
sempre ós he admirat
deliciosas postas!
Mon cor os compren
tardas melancólicas!
Pels clots y las valls
ja s'hi estén la boyra,
y en l'ayre quiet
no's pert ni una nota,
y quan lentament
va avansant la fosca,
un ventet molt fi
las fullas acobla;
las fullas morents
que per terra trotan,
tot fent remolí
a mos peus s'ajocan
com volguentme dir:
l'auba temptadora
de la vida, encar
disfrutas ab joya,
pro també a tú, nin,
t'arribará l'hora;
apren la llissó
en eixa fi nostra.

Lluiset Llansa

La papallona

S'estava una papallona
tota trista en un jardí,
y acostantshi una floreta
a la orella li va di:
—¡Papallona! ¡papallona!
¿cóm es que ploras aixi?—
y ella breu li va respondre:
—Es que se m'han mort los fills.

María de las Neus

Desde primer de any los números atrassats valdrán 10 cénfims.

Refráns adobats

Dime con quién andas..
y't diré si'l conech.

Los duelos con pan...
son alimenticis.

Quien más mira...
senyal que té bona vista.

Quien no se embarca...
es perque no vol.

En tierra de ciegos...
ningú mira prim.

Hasta cuarenta de Mayo ..
no s'arriba a deu de Juny.

Quien adelante no mira...
es molt fácil que rellisqui.

Agua que no has de beber...
no't fará mal de ventre.

Gato con guantes...
aviat los embrutará.

GILET FARRÁN

(—¡Quin gomós, passa, més alt!)
(—¡Això es una miniatura!)
(—¡Per forsa, ab tanta estatura,
si cau, s'ha de fer molt mal!)

Tot cantant...

Per una ampla carretera
hi passavan dos baylets,
l'un portava barretina,
l'altre duya *calañez*.
Lo catalanet tot d'una
ell que se'n posa a cantar
la cansó de nostra terra;
... bon... cop... de fals...
Y l'altre, per no ser menos,
també se'n posa a cantar,
¡Ay!... que te quiero, salerooo...
ay... ay... ay... aaay...
y li digué'l catalá:
—Ja's veu que a la vostra terra
quan canteu, vos dona un mal,
perque may obriu la boca
que no digueu.. ¡uy uy!... o... ¡ay ay!

JOSEFINA FERRER

Epígrama

A una noya de Mongat
que no té pas res de «mona»,
sempre li diuhen «Ra...mona»
y es més lletja que un pecat.

* *

COLABORACIÓ INFANTIL

Lo día de Santa Rosa

Cada any, ja se sabía, per lo Sant de la senyora Rosa, comensavan per la matinada tota la quitxalla del poble ab crits de viscas per la escala de casa la senyora Rosa, fins que'ls convidavan ab un gran refresch de xacolata y anfartons; després ella tenía per costúm convidar a tots los estadants, la familia y demés amichs que tenía. Un día avans ja ho deya:—Demá, a la una en punt tots a dinar; ni més tart ni més aviat—y no calía que ho digués duas vegadas. Vegessiu com se presentavan tots un per un a ca la senyora Rosa! A la una en punt la minyona treu l'arrós que solía ferse cada any, titulat arrós de Santa Rosa, y s'assentavan tots en sas respectivas cadiras y després de haver dit la estimada oració se posava tothom a menjar. La senyora Rosa, sempre tant amable a pesar de la vellesa, acompanyava a sos amichs en tant típica festa. Després venían los postres y, ¡xiquets de Deu! Tots se quedavan encantats: Allí hi havía tortells, panallets, dolsos de totas menas y després xampany y xerés ab abundor tal, que'ls convidats no savían lo que'ls hi passava, puig que casi tots estavan acostumats no més a menjar verduras. Per fí s'acabava la festa ab un gran café servit pel Cassino, junt ab cigarros de la Habana.

Y pot ben dirse en alabansa, que sempre la senyora Rosa ha celebrat y celebrará, mentres visqui, lo día del seu Sant ab lo típich arrós de Santa Rosa.

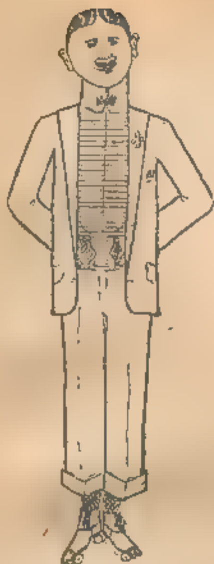
JOSEPH AGUILAR
(13 anys)

Curiositats

Manera de fer aguantar una agulla a flor d'aygua.

S'agafará un got de aygua, s'hi posará un paper de fumar extés a sobre y al demunt l'agulla. Lo paper se va empapant de l'aygua del got y de mica en mica se'n va a fons y queda l'agulla a flor d'aygua y es molt curiós.

JOSEPH JULI

La posició més correcte
que he trovat per patinar
es posarme tot ben recte
com una post de planxar

En lo número prop-vinent publicaré un concurs ab premi.

La bomba

Avans d'esclatar la bomba
anava [illegible] per tot arreu
[illegible] de peu, [illegible],
d'[illegible]
Sí, ben [illegible] lents aquets homes
que a las [illegible]
los privan sortir de casa
perque'ls [illegible] mal fet.
[illegible], vestit
per arreu, [illegible].
—Mentres que no [illegible] entre
companyas [illegible]
que [illegible] es la bomba
per l'home que en Deu no creu,
[illegible] home,
ni de penas, ni de [illegible].
Aixís [illegible] costat de sa mare
[illegible] no's [illegible],
fins que'l [illegible] diga: «Si [illegible] ara,
sens por, pots ana'n passeig.»

S[illegible] (15 anys)

Matinal

La matinada era freda
[illegible] tot ho resp[illegible]
y [illegible] fava [illegible]
¡Ave Maria! ¡Ave Maria!

. . . .

Caminant una velleta
al [illegible] de M[illegible] pujava,
y en los [illegible]
de [illegible]
De [illegible] tot [illegible]
tan [illegible]
de [illegible] posa a p[illegible]
[illegible]
Lo s[illegible] a [illegible],
l'auce [illegible] cantà al rey del dia,
la [illegible]
tota plena d'alegria.

La matinada es hermosa,
y [illegible],
y la terra [illegible] y vida
[illegible].
¡Ave Maria! ¡Ave Maria!

PERE B[illegible] (14 anys)

Quadret

Trenta!... vintinou!..... vintivuyt!...

De prompte se sent la veu d'un pescador que diu:—¡*Fet!*

Aixís anava un día d'estiu la subasta del port de Llansá.

En mitj d'aquella gent hi havía un minyó de 10 anys d'edat. Aquest noy feya un quant temps que s'hi estava, y de prompte 's gira y topa ab un amich que'l convida pera anar a pescar ab ell ab canya.

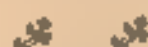
Varen avenirshi tot seguit y's posaren en camí. Quan varen arribar a un lloch que no hi havía molta aygua, tiraren las canyas y al moment en *Pepito* agafá un peix, després d'aquell un altre, y aixís fins que se li acabá lo menjá de l'am.

En aquell malehit moment passa lo seu amich, s'entrebanca ab la canya y's clava l'am al peu d'en *Pepito*, que va fer un fort xisclet.

Als crits del pobre noy hi acudiren los seus pares, y un cop enterats de tot, varen cridar al metje, qui li feu la primera cura, y acabat li va dir lo seu pare.

Si tu m'haguesis cregut,
res d'aixó hauría passat,
ni'l noy hauría caygut,
ni l'am s'hauría clavat.

BARTOMEU BELLAPART

Acudits

—Adeu, Pavillar; qué tal, ahont te ficas?

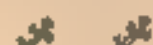
—Malament, noy, no tinch feyna y aixó m'amohina.

¡Bé, tú array!

¿Qué vols dir?

Que mentres no't moris sempre tindras la vida segura ab *pa-villar*.

EVELÍ CATAFAL

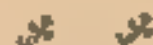

Una familia que vá a la estació.

Lo pare. Apa, noyas, apa, que'ns escapará lo tren, correu.

La muller.—Es clar que'ns haurá escapat lo *correu*, com que surt a las 8 y are son las 9.

JOAN LLENAS
13 anys

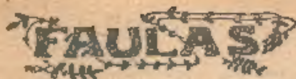
—Ahont vas Ricardet?

—Al collegi.

¿Y qué hi fas?

Espero l'hora de plegar.

JOAN ROVIRA

D'ISOP

Del corb assedegat

Com la prudencia o la industria moltes vegades supleixen y cumplen la veu y defectes de les forses nos amostra aquesta faula. Lo Corp, ab set gran vingué a un pou, ahont trová una galleda en lo fondo, ahont hi havia una poca d'aygua, en tant poca cantitat, que lo Corp no podía beurer d'ella sino trebucantla y no bastava per alló la sua forsa, perque era molt pesada. Y aixís mogut lo Corp de impaciencia, pensant de tota manera de engany que podía considerar pera poder satisfer a la set, a la qual casi volía morir, aplegant de les pedres que podía ab sa boca, ab les quals tiranles dins feu creixer l'aygua y aixís trobá manera ab la qual lleugerament pogués beure de l'aygua y satisfer a la set. Significa aquesta faula, que per art y enginy pot l'home fer moltes coses, les quals per la forsa no podría cumplir. *Més val enginy que forsa.*

ENDEVINALLAS

Xarada

En las cartas veurás *girat-primera,*
ma *tersa* n'es planta medecinal,
nom de dona, lector, n'es *hu-darrera;*
trovareu, si teniu bona testera,
que de dona ofici n'es lo meu *total.*

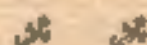
ENRICH DOMENECH (16 anys)

Problema

Descompondre lo núm. 50 en quatre parts, y sumant la 1.ª, restant la 2.ª, multiplicant la 3.ª, y dividint la quarta, totas donguin lo mateix resultat.

MATEU VIDAL (14 anys)

Conversa

—¿Qué ja ho sabs, Tomás, que farás festa demá passat?

—Home, si.

—Donchs, si vols venir, junts anirém a fira.

—¿A hónt?

—Al poble que t'he dit.

ERNEST DE VILASAR

Endevinalla

Tinch alas y no puch volar,
tinch camas y no puch caminar,
y'm tapan la cara pera menjar.

J. M. SANJUAN CUNILLERA (13 anys)

Pregunta

¿De qué's pot omplir un cantí que pesi menos ple que vuyt?

TERESA SAMORA (13 anys)

Las solucions en lo número que ve.

En lo número prop-vinent publicaré un interessant concurs ab premi.

a las endevinallas del núm. 48

XARADA: *Lola*.
GEROGLÍFICH COMPRIMIT: *Recasséns*.
ENDEVINALLA: *Las estrellas*.
CONVERSA: *Adela*.
MUDANSA: *Roda-Ruda*.

CORREU

Medallas: Joseph M. Farré.—Pere Presillas. — F. Castellet Carbonell. — *Joan Mandunguilla*.—Joanet Salvadó.—Rafel Duran. — Pere Laporta.—Martí Blanch.—Francisco Roses.—*Un Guixolench*.—Joseph Santilari.— Pau Vila.—Pau Moreu Maristany.—P. Feliu.—Quimet Serra.—Baldomer Patau.—Ricart Valls.—Joan Horta.—Joseph Juli.—Camilo Rodón.—Tresina Alavedra —Joan Baguñá.—Francisco Batalla.—*Un noy rossellonés*.—Alfons Planas. — Sió Doria. — Ferrán Anquisi. — M. Odrec.—Práxedes Pellicer.—Isabel Foix. —Pepet Bru y Solá.—Raul Roviralta.—Mercé Albert.—Emili Albert.—Jaume Jorba.—Marceli Soldevila. — Fernando Serra.—Ramon Farré y Samsó.—Felix Torrens.—Tadeo Pibernat Raventós Sales.—Joseph Bruchi—J. J.—Manel Garriga.—Joseph Bages Carey.

Carbassas: Rossendo Pinós.—Frederich Alsina.—Albert Compte.—Vicents Peix.—Felip Rocamora.

Lluís de la P., conformes.—Lluís G. Oms, miraré de complaurel.—R. Vayreda, practiquis un xich més.—Camilo Juliá, aprén forsa.

Quedan més cartas pera contestar.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Reflexionant

¡Qui pogués torná á l'edat
d'aquest parell de baylets
per combatre ab aquets frets
que'ns malmeten sens' pietat!